

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 78/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, Dubová 2054/4, Humenné, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 4/2016 z 23. novembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, Dubová 2054/4, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžfk 4/2016 z 23. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«...V danom prípade ide o spor o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií... číslo: MF/6768/2015-77 zo dňa 13.01.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Finančného riaditeľstva... č. 1100305/1/466870/2014/5056 zo dňa 22.10.2014, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu - daňového subjektu [REDAKOVANÉ]... na obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. 1/225/12850-78956/2011/990770-r zo dňa 03.08.2011, ako aj na preskúmanie zákonnosti postupu Ministerstva financií... pred vydaním tohto rozhodnutia.

Pritom odôvodnenie rozsudku... Najvyššieho súdu... sp zn. 3 Sžfk 4/2016 zo dňa 23.11.2017... je absolútne neudržateľné, teda nesprávne, okrem iného preto, že odôvodnenie uvedené v právnej vete odôvodnenia tohto rozsudku uvedené na strane 15-tej v druhom, treťom a štvrtom odseku z vrchu je nesprávne lebo je nepravdivé - citujeme: „Odvolaciu námietku, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale je toto napadnuté rozhodnutie podpísané iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej“.

K týmto dôvodom podanej žaloby sa konajúci súd prvého stupňa vôbec nevyjadril, tento dôvod nepreskúmal a nevyhodnotil a tak nespravodlivo rozhodol, nakoľko ide o nedostatočné zdôvodnenie tohto napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd... vo svojom rozsudku... nepravdivo tvrdí...: „Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že rozhodnutie žalovaného považuje za nezákonné aj z dôvodu že nie je podpísané oprávnenou osobou [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej. Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je opatrené pečiatkou a podpísané [REDAKOVANÉ], ktorého [REDAKOVANÉ] dňa 09.01.2015 poverila na svoje zastupovaní, čo

je v súlade s vnútorným organizačným poriadkom žalovaného. Predmetná námietka žalobcu preto nie je dôvodná. “...

V skutočnosti žalobca vo svojom predmetnom odvolaní sp. Zn. 733/01S71/2016 zo dňa 11.07.2016 na strane 10 a 11 namietal vyššie uvedenú skutočnosť takto: citujeme „Ďalej tiež napadnuté rozhodnutie Ministerstva financií č.: MF/6768/2015-77 zo dňa 13.01.2014, vykazuje vadu podľa ust. § 250j, ods. 2 písm. d) O.s.p. nakoľko v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúca v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je podpísané oprávnenou osobou konajúcou za Ministerstvo financií SR, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

Vyššie uvedeným postupom žalovaného prišlo k porušeniu zákona 563/2009 Z. z. o správe daní... ako aj... zák. č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty...

Totíž [REDAKOVANÉ] nekonal na základe poverenia, ktoré žalovaná strana doložila do spisu v prílohe podania žalovaného zo dňa 10. júla 2015, nakoľko pri podpise predmetného rozhodnutia MF SR č. MF/6765/2015-77 zo dňa 13.01.2014 neuviedol svoje meno priezvisko a funkciu a skutočnosť, že koná na základe písomného poverenia zo strany [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej, ale je tam uvedený iba nečitateľný podpis v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

Pritom sa vôbec nedá zistiť či osoba, ktorá nečitateľným podpisom podpísala rozhodnutie MF SR č. MF6765/2015-77 zo dňa 13.01.2015 je skutočne [REDAKOVANÉ] a či ide o vedúceho príslušného odboru alebo o osobu v priamej pôsobnosti [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej - čo je v danej veci podstatná skutočnosť, ako to vyplýva z Organizačného poriadku MF SR z 02.10.2012...

Rovnako vyjadrenie žalovaného MF SR č. MF/12921/2015-77 zo dňa 25. mája 2015, ako aj vyjadrenie žalovaného MF SR č. MF/8921/2016-241-1 zo dňa 27.07.2016, ktoré došlo súdu 014.08.2016 podpísal [REDAKOVANÉ] vedúci služobného úradu MF SF a nedoložil, že tak koná na základe písomného poverenia ministra, keďže vedúci služobného úradu MF SR pán [REDAKOVANÉ] zastupuje ministerstvo navonok iba v rámci svojej pôsobnosti.

Pritom jeho pôsobnosť je vymedzená organizačným poriadkom MF SF z 02.10.2012 v článku 6 a tam nepatrí sekcia daňová a colná...

Ani s touto o argumentáciou žalobcu sa konajúci Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 1 S 71/2015-137 zo dňa 19.05.2016, ale ani Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 3 Sžfk/4/2016 zo dňa 23. novembra 2017 meritórne nevysporiadal tieto argumenty žalobcu ignoroval, prehliadol ich a tak nespravodlivo a nezákonne rozhodol.

Totíž žalobca vo svojej predmetnej žalobe v tejto veci, sp. zn. 434/02/2015 zo dňa 23.02.2015 jednoznačne a nespochybniteľné ako dôvod tejto žaloby uviedol argumentáciu, a to tú skutočnosť uvedenú na strane 18 v druhom odseku zo spodu, označenej ako zdôvodnenie nezákonnosti napadnutého rozhodnutia (súdu prvej inštancie) takto - citujeme „Napadnuté rozhodnutie Ministerstva financií č.: MF/6768/2015-77 zo dňa 13.01.2014, vykazuje vadu podľa ust. § 250j, ods. 2 písm. d) O.s.p. nakoľko d) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúca v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je podpísané oprávnenou osobou konajúcou za Ministerstvo financií SR. ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

Preto je nepravdivé tvrdenie Najvyššieho súdu... v právnej vete odôvodnenia na strane 9-tej.

Okrem toho žalobcovi nebolo doručené poverenie vyššie menovanej generálnej riaditeľky pre povereného zamestnanca [REDAKOVANÉ] údajne oprávneného preskúmané rozhodnutie v zastúpení podpísať...

2) Sťažovateľ považuje rozhodnutie... Najvyššieho súdu... v tejto veci za svojvoľné a arbitrárne nakoľko závery odvolacieho súdu spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci...

Odvolací súd tvrdí v odôvodnení napadnutého rozsudku... že v danej veci po dokazovania podľa ust. § 364 C.s.p. zistil že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku no základe veci vecne správne. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ustanovení § 387 ods. 1) C.s.p.

Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou, stotožňujúc sa so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, právnym posúdením

prejednávanej veci, ako aj dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukázal.

Pritom povinnosťou odvolacieho súdu podľa ust. § 387 ods. 3) C.s.p. bolo, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie - čo je daný prípad. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v žalobe a v odvolaní zo strany žalovaného čo sa však nestalo.

Preto v danom prípade treba rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za arbitrárne a svojvoľné, ktoré nie je riadne odôvodnené...

Okrem toho v priebehu konania pred súdom prvého stupňa žalobca doložil spolu so žalobou do spisu tzv. Súkromný znalecký posudok 09/2014 v zmysle ust. § 209) C.s.p. , vypracovaný znalcom [REDAKOVANÉ] a tento dôkazný prostriedok odvolací súd vôbec nevyhodnotil, nezaoberal sa s ním a prehliadol ho následkom čoho nesprávne a nezákonne rozhodol a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie...»

V ďalšej časti ťažnosti sťažovateľ cituje celé odvolanie proti rozsudku krajského súdu a v závere uvádza:

„Vzhľadom na... uvedené... Najvyšší súd SR sa vo svojom rozhodnutí... náležite a meritórne nevysporiadal a riadne svoje rozhodnutie neodôvodnil a preto nezákonne a nesprávne vo veci rozhodol.

Teda s vyššie uvedenou argumentáciou žalobcu sa súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd náležite a meritórne v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a toto svoje rozhodnutie riadne nezdôvodnil a preto nezákonne rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a či 46 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 71/2015-13784 zo dňa 19. mája 2016 a najmä rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3

Sžfk/40/2016 zo dňa 23.11.2017 porušené bolo - najmä právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a uplatnenie princípu rovnosti, na súdnu ochranu, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na ústavne konformný výklad právnej normy - vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2/ Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžfk/4/2016 zo dňa 23.11.2017... sa zrušuje.

3/ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 71/2015-137 zo dňa 19. mája 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4/ Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 37.000,-€ (slovom Tridsaťsedemtisíc eur), ktoré je mu povinný vyplatiť vo výške 37.000,- Eur Najvyšší súd SR, všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu - k rukám sťažovateľa.

5/ Najvyšší súd SR je povinný nahradiť trovy konania sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

V súvislosti s namietaným porušením základných a iných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v ústave a v zákone o ústavnom súde má presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh ústavnému súdu, s návrhom nedoručil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016, ale iba rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016.

Ústavný súd preskúmal sťažnosť a vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 20 ods. 4 a § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že sťažnosť vykazuje nedostatok zásadného charakteru spočívajúci v tom, že v petite sťažnosti sťažovateľ žiada vysloviť porušenie označených práv rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016, a v odôvodnení sťažnosti opakovane uvádza, že k porušeniu jeho práv malo dôjsť rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016, ktorý však k sťažnosti nepripojil.

V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) o preskúmanie zákonnosti a rozhodnutia žalovaného č. MF/6768/2015-77 z 13. januára 2014 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva financií“) ako i rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100305/1/466870/2014/5056 z 22. októbra 2014 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“), ktorým finančné riaditeľstvo zamietlo návrh sťažovateľa na povolenie obnovy daňového konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850-78958/2011/990770-r z 3. augusta 2011. Rozhodnutím ministerstva financií bolo rozhodnutie finančného riaditeľstva potvrdené.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016 rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku

- nevysporiadal s tvrdením sťažovateľa obsiahnutým v odvolaní, že rozhodnutie ministerstva financií nie je podpísané [REDACTED], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale je podpísané iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDACTED], generálnej riaditeľky sekcie daňovej a colnej;

- nevysporiadal sa s argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, rozsudok riadne neodôvodnil, a preto rozhodol nezákonne a na základe nesprávneho právneho posúdenia veci;

- nevysporiadal sa s tvrdením sťažovateľa, že vyjadrenia ministerstva financií z 25. mája 2015 a 27. júla 2016 podpísal vedúci služobného úradu ministerstva financií [REDAKOVANÉ] a nedoložil, že tak koná na základe poverenia ministra financií.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účel posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu.

Vo vzťahu k námietke, že najvyšší súd sa nevysporiadal s tvrdením sťažovateľa obsiahnutým v odvolaní, že rozhodnutie ministerstva financií nie je podpísané [REDACTED], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale je podpísané iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDACTED], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ústavný súd uvádza, že toto tvrdenie sťažovateľa nie je pravdivé. Najvyšší súd sa s touto námietkou sťažovateľa vysporiadal, keď v napadnutom rozsudku uviedol: „Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že rozhodnutie žalovaného považuje za nezákonné aj z dôvodu, že nie je podpísané oprávnenou osobou [REDACTED], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej. Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je opatrené pečiatkou a podpísané [REDACTED], ktorého [REDACTED] dňa 09. 01. 2015 poverila na svoje

zastupovanie, čo je v súlade s vnútorným organizačným poriadkom žalovaného. Predmetná námietka žalobcu preto nie je dôvodná.“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd postupoval správne, ak odvolacie námietky sťažovateľa týkajúce sa podpisu rozhodnutia ministerstva financií vyhodnotil ako nepodstatné.

Ak sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal znaleckým posudkom č. 09/2014 vypracovaným znalcom [REDACTED], ktorý vôbec nevyhodnotil a prehliadol ho, následkom čoho nesprávne a nezákonne rozhodol a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ústavný súd odkazuje na túto relevantnú časť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu: *«Jednou z podmienok na obnovu konania je časové obmedzenie na podanie návrhu na obnovu konania, a to 6 mesiacov (subjektívna lehota) odo dňa, kedy sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov (objektívna lehota) odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.*

V danom prípade sa žalobca mal dozvedieť o dôvode na obnovu konania z potvrdenia spoločnosti [REDACTED] zo dňa 13. 02. 2014. znaleckého posudku zo dňa 09.05.2014 vypracovaného znalcom na podnet žalobcu, ako i zo zistenia, že tú istú daň vymáha správca dane od iného subjektu.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Súčasne musí byť splnená podmienka, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

„Obnova konania z dôvodu, že rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov ktoré sa ukázali ako nepravdivé, nemôže byť z dôvodu subjektívneho tvrdenia alebo pocitu žalobcu. Nepravdivosť týchto dôkazov musí byť objektívne preukázaná napr. právoplatným rozhodnutím súdu o falšovaní dôkazu, alebo o krivej svedeckej výpovedi.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/68 2014).

V danom prípade, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, neboli splnené predpoklady na obnovu konania požadované zákonom. Potvrdenie spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom vo Fínsku zo dňa 13. 02. 2014, ako aj znalecký posudok zo dňa 09.05.2014 nemôžu byť považované za nové dôkazy, ktoré sa nemohli v pôvodnom konaní uplatniť. Žalobca mal v rámci vykonávania daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní možnosť predložiť správcovi dane predmetný dôkaz, mal možnosť si ho vyžiadať v čase zisťovania oprávnenosti jeho nároku na odpočet DPH. Daňová kontrola na DPH za mesiace január až december 2007 začala dňa 08. 11. 2010 a trvala do 29.03.2011 a žalobca mal možnosť do prerokovania protokolu o zisteniach kontroly podať vyjadrenia, navrhnúť dôkazy tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 24 daňového poriadku. Navyše, predmetné potvrdenie nebolo spôsobilé vyvrátiť zistenia správcu dane. Vyplýva z neho, že práce pre fínskeho odberateľa vykonal žalobca, a že odberateľ následne žeriavové mačky ďalej predal. Z elektronickej korešpondencie je zároveň zrejmé, že tento dôkazný prostriedok žalobca mal v dispozícii už pred dňom 13.02.2014, najskôr 18.06.2013, kedy bolo potvrdenie vystavené a žalobca ho opätovne požadoval s tým, aby na ňom bol uvedený nový dátum vystavenia. Pri tomto „novom“ dôkaze, žalobca nepreukázal splnenie subjektívnej lehoty na jeho uplatnenie pri podaní návrhu na obnovu konania.»

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa predloženým znaleckým posudkom zaoberal, avšak nevyhodnotil ho ako taký, ktorý by bol relevantným dôkazom a dôvodom na obnovu konania v sťažovateľovej veci.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, rozsudok riadne neodôvodnil, a preto rozhodol nezákonne a na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti cituje celé odvolanie proti rozsudku krajského súdu

a v závere iba vo všeobecnosti konštatuje, že najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentáciou obsiahnutou v odvolaní. Ústavný súd považuje v súvislosti s takto formulovanými dôvodmi sťažnosti za potrebné uviesť, že napriek tomu, že sťažnosť má 30 strán, okrem námietok, ku ktorým sa ústavný súd už vyjadril, sťažovateľ neuvádza žiadne iné konkrétne námietky, ktoré boli obsiahnuté v odvolaní a s ktorými sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv a žiada ústavný súd o poskytnutie ochrany, je jeho povinnosťou odôvodniť svoju sťažnosť tak, aby ústavný súd mohol na základe konkrétne a jednoznačne formulovaných tvrdení posúdiť možné porušenie základných a iných práv sťažovateľa.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že vzhľadom na odôvodnenie citovaného rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že sťažovateľ nespĺnil predpoklady na obnovu konania, keď dôkazy, ktoré predložil, nepovažoval najvyšší súd za také, ktoré nemohol predložiť v rámci vyrubovacieho konania. Vzhľadom na túto skutočnosť je potrebné považovať argumentáciu uvedenú v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 71/2015-137 z 19. mája 2016 za irelevantnú, keďže táto je založená na takých dôkazoch, ktoré nie je možné považovať za „*nové dôkazy*“, tak ako to správne uvádza najvyšší súd, a tieto teda nemôžu byť podkladom na obnovu konania, a to bez ohľadu na ich obsah.

Ak sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že vyjadrenia ministerstva financií z 25. mája 2015 a 27. júla 2016 podpísal vedúci služobného úradu ministerstva financií [REDAKOVANÉ] a nedoložil, že tak koná na základe poverenia ministra financií, ústavný súd konštatuje, že tieto skutočnosti neboli obsahom sťažovateľovho odvolania, o ktorom najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodoval. Je teda zrejmé, že s týmto tvrdením sťažovateľa sa najvyšší súd ani vysporiadať nemohol.

Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli

zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených základných a iných práv rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľa uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2018